

Đáy vực thăm

Lời giới thiệu: Có lần lang thang trên mạng tìm xem Cha giáo René Ganthier của mình có tông tích gì không, sau khi hỏi thăm khắp nơi, không nghe ai nói về người khi làm cuốn *Nửa thế kỷ Sao Biển qua ảnh*. Kể cả những người đi thăm các cha giáo ở Hội Thừa sai Paris (MEP). Thậm chí có tin đồn cực kỳ phi lý đối với người Công giáo là người đã tự sát. Thế rồi, một chút ánh sáng đã hé lộ. Tôi tìm được người qua cuốn tự truyện *Confessions d'un prêtre marié* giới thiệu trên mạng. Tôi đã nhờ một người bạn bên Pháp mua giùm cuốn sách. Và tôi nhận được nó. Xin giới thiệu với anh em Sao Biển chương 25 của cuốn sách.

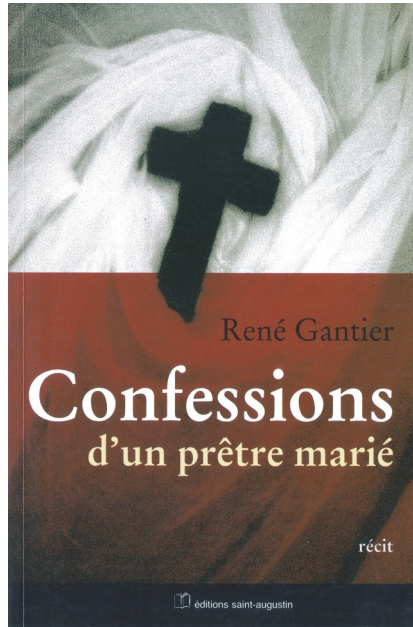
Này đây chúng tôi đang ở trong một căn nhà thực sự xây trên tảng đá, với một không gian

mà tôi có thể biến nó thành vườn để cung cấp rau đậu. Cần có những tuần lễ để dùng tay trần tống khứ đá và tàn tích của công trường đá cũ xưa này. Kết quả thật thất vọng, đất đai vẫn còn sỏi đá và khô cằn.

Tại đây, chúng tôi sẽ sinh hai đứa con. Tôi không sợ nói ra điều này: đối với những người thất nghiệp như chúng tôi, cách duy nhất để tự khẳng định, tồn tại, được công nhận bởi xã hội, được giúp đỡ, đó là sinh sản.

Con cái là tài sản duy nhất của người thất nghiệp, trong trường hợp của tôi, còn có một niềm tin không lay chuyển vào Đấng Quan Phòng, nếu như ngài cho hoa huệ ngoài đồng mọc đẹp

và nuôi dưỡng chim trời không gieo không thu hoạch, Ngài sẽ biết rõ cung cấp cho những nhu cầu của những kẻ bé mọn. Thánh Giu-se là quan thầy chúng tôi, Thánh Gia là lý tưởng của chúng tôi.

Việc tìm kiếm một công việc khẩn trương. Lòng tràn đầy hy vọng tôi gửi những đơn xin tuyển dụng cho vô số các xí nghiệp, từ Redon đến Nantes, từ Saint-Nazaire đến Rennes. Tôi ngóng đợi người đưa thư, vì đối với những người thất nghiệp, thư từ là cửa mở duy nhất hướng ra bên ngoài, sự may mắn duy nhất của họ có lẽ là thay đổi điều gì đó cho cuộc sống buồn tẻ của họ.

Những thư phúc đáp nối tiếp nhau, tất cả đều giống nhau dưới những công thức khác nhau: “Không có công việc tương ứng với lợi ích của bạn”, “nhân sự của chúng tôi đã đầy đủ, chúng tôi sẽ lại tiếp xúc với bạn khi có một chỗ khuyết” và những câu sáo rỗng khác mang đến những hy vọng hảo huyền..

Trong số nhiều tài liệu mà tôi không ngừng nhận được cho thấy những nghiên cứu về việc nuôi thỏ *angoras*, được tâng bốc như một mỏ vàng, vì lông của chúng rất quý hiếm. Bởi vì cần phải tìm được một lối thoát, một kế hoạch chăn nuôi, nó hình như giúp ta sống được, được đón nhận, một nông trại kiểu cách. Một công chúng viên đề nghị một ngôi nhà rách nát, giữa Couesnon và Vilaine, ở bìa rừng.

Ngôi nhà normand, nơi chúng tôi sẽ dọn đến sau những lần sửa chữa, có một khí hậu thật cam

go. Đất hoang chỉ sản sinh những bụi gai và những cây cỏ gà. Nhưng động vật có nhiều trong đất rừng này: từ những con chim sẻ ngô đến chồn, gắn liền với chúng là một người bạn có tâm vóc, Ugo, một con ngựa giống nhỏ *Shetland* mà người ta đã biểu chúng tôi. Những con dơi ăn muỗi tai nhọn bay qua bay lại lúc hoàng hôn, tiếng rên rĩ của cú mèo chọc thủng cõi im lặng của màn đêm.

Cảnh trí trong mơ chẳng? Có lẽ đối với những người có công ăn việc làm... Đối với chúng tôi, nơi này là không tốt. Để tránh khỏi một tai nạn nào đó, tôi lên án cái giếng nước nơi trẻ con có thể rơi xuống và nơi mà tôi có thể rơi xuống vào một ngày tuyệt vọng, nào ai biết được. Điều đó xưa kia đã từng xảy ra trong các ngôi làng. Việc chăn nuôi tỏ ra là không thể. Tồn tại như thế nào đây? Tôi tưởng mình bị nguyên rủa, thậm chí bị Thiên Chúa bỏ rơi. Tôi đã có thể trụ vững như thế nào? Bởi vì những lo lắng thực sự sẽ bắt đầu diễn ra.

Hôm qua, đó là ngày lễ Noel, chúng tôi đón mừng trong hoan hỉ cùng với các con chúng tôi. Nhân viên đưa thư kéo chuông ở cửa. “Ông hãy ký nhận!”: một thư bảo đảm. “Chiếu theo luật của... năm 1991, ông bị ngăn cấm quan hệ với ngân hàng. Xin ông vui lòng trả lại các tập séc, dĩ nhiên tất cả thẻ ngân hàng của ông. Ông có một tháng để điều

chinh tình trạng của ông và tôn trọng những tấm séc không được thanh toán, quá hạn đó, mỗi tấm séc sẽ bị đóng một số tiền phạt theo hợp đồng khoán là... đồng fr. Ông không có quyền ký những tấm séc cho một thời hạn là 10 năm. Tin chắc là thiện chí của ông bị đánh giá sai lạc, chúng tôi chắc chắn rằng ông sẽ làm điều cần thiết nhanh nhất, và chúng tôi cảm ơn ông.”

Tôi từ trên mây rơi xuống. Việc cấm đoán của ngân hàng là thiết chế quỷ quái nhất được sáng tạo ở Pháp vào thế kỷ 20. Người ta đã hủy bỏ án tử hình, rút cục nó chỉ liên quan đến số ít tội phạm, để thay thế nó bằng một biện pháp kéo theo cái chết xã hội của hàng chục ngàn người nghèo.

Quay về để thanh toán kịp lúc cho các chủ nợ của mình như thế nào, trong khi người ta không còn gì nữa? Tìm được ở đâu những số tiền cần thiết để thanh toán những tiền phạt được dành cho mỗi tấm séc bị từ chối, thường nặng nề hơn chính tấm séc.

Không thể leo lên dốc lại, chúng tôi quen sống không có tập séc trong nhiều năm. Mặc cảm của người nghèo, của người sống bên lề ẩn sâu vào trong các bạn, sẽ làm cho bạn tê liệt. Bạn cố gắng giấu đi cảnh túng quẫn của bạn, bạn đã hổ thẹn vì nó. Xã hội tư bản ói mửa người nghèo.

Vào thời kỳ này, chúng tôi sống bằng những đồ dư thừa của Super U láng giềng, được bán với giá duy nhất là 5 fr một bao, và được đặt trong một xe đẩy hàng. Từ lúc quán mở cửa, tôi vội vàng đến đó và san sẻ chiến lợi phẩm với một phụ nữ nghèo còn khốn khổ hơn tôi nhiều. Những chiếc túi này đôi khi giữ lại những bất ngờ dễ chịu cho chúng tôi: những loại trái cây hiếm như quả vải, rau đậu, trái cây thông thường. Nhờ chúng, các con tôi không bao giờ thiếu sinh tố. Thật uổng khi việc sắp xếp lại kế hoạch này đã dẫn đến việc xóa bỏ “xe đẩy hàng của những người nghèo”, và những thứ không được bán đi từ nay về sau trực tiếp trở về nơi đổ rác!

Sự bất hạnh không bao giờ đến một mình, ít lâu sau đó, lại một lá thư mới. Các dịch vụ xã hội nhận thấy những loạn năng nghiêm trọng trong gia đình chúng tôi. Tuy nhiên các con chúng tôi không thiếu thứ gì! Chuyện gì đã diễn ra? Chắc chắn những người mà chúng tôi đã yêu cầu sự giúp đỡ đã cảnh báo chúng tôi chẳng?

Và thế là vòng tròn bị khóa chặt! Tại nước Pháp, nếu bạn đang thiếu thốn, nhất là với các con cái, bạn đừng la lối om sòm! Bạn đừng gọi giúp đỡ, bạn hãy giấu sự cùng quẫn đối với mọi người. Vì, nếu có ai tố giác bạn, đó là mở đầu của tiến trình hủy hoại. Bạn và những người trong gia đình bạn

trong hàng năm đều thuộc về những gia đình có vấn đề, người ta sẽ đặt bạn vào tay của dịch vụ xã hội. Tiền trợ cấp gia đình, cần thiết để giữ cái đầu trên mặt nước, trước tiên được rút cho dịch vụ xã hội, chắc chắn họ chuyển chúng cho bạn, nhưng muộn màng. Người ta xem bạn như không có khả năng điều hành một ngân sách. Viện lý do đến giúp đỡ bạn, người ta làm hại bạn.

Trong sự việc có liên quan đến chúng tôi, sự đột nhập vào đời sống gia đình chúng tôi là một thảm họa. Chúng tôi sống trong sự khủng bố của những cuộc thăm viếng không dứt, bị rình mò, bị báo cáo mọi thứ. Tuy nhiên, trong cùng thời kỳ này, chúng tôi đã không bị chỉ rõ như là gia đình đáng khen nhất bởi ủy ban Hành động xã hội của xã chúng tôi hay sao? Không có gì phải làm. Máy ủi hành chính đang vận hành, chỉ còn phải còng lưng ra chịu đựng mà thôi.

Tiếp theo sau những biến cố này, gia đình chúng tôi đã chạm đáy của hố thăm. Không ai ra tay giúp đỡ chúng tôi, thấu hiểu chúng tôi... Và chúng tôi phải che giấu cảnh túng quẫn của chúng tôi.

Ngày hôm đó, sau khi dẫn cháu lớn nhất đến ca đoàn Saint-Germain hát lễ nửa đêm, tôi thấy mình đang ở trong nhà thờ chính tòa thật gần nhà. Đó là lần đầu tiên tôi tham dự vào một buổi lễ, thậm chí

một phần, từ hơn 10 năm qua. Việc cử hành lễ sẽ bắt đầu. Chủ tế là Đức hồng y Julien, cũng chính là người mà tôi đã từng nghe ở Catho. Ngài đi một vòng nhà thờ, siết lấy những bàn tay. Kìa ngài ở trước mặt tôi, có lẽ tôi có thể chạm vào ngài. Tôi đã muốn hét to lên: “Thưa cha, con là linh mục. Con biết Cha, cha biết con. Gia đình con và con rất khổ cực, nếu như cha biết!” Nhưng tôi đứng câm như hến. Ngài đi ngang qua mà không ngờ đến thảm kịch đang diễn ra trong bản thân tôi. Nhìn thấy ngài đã an ủi tôi, tôi biết ngài có lẽ hiểu tôi nếu như tôi có can đảm đến giáp mặt ngài.

Nhưng làm thế nào đây? Có lẽ phải có cuộc hẹn. Và nói với ngài điều gì? Ý tưởng về một sự gặp gỡ đã phát sinh. Điều này sẽ được thực hiện với người kế vị ngài.

Tác giả René Gantier
Chuyển ngữ Kim Ngân SB59